

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **DGF a. s.**, se sídlem Svitavská 58, Moravská Třebová, zastoupen Rudolfem Skoupým, advokátem ve Svitavách, Soudní 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 824/17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2008, čj. 6734/08-1300-603479, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2009, čj. 31 Ca 178/2008 - 20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2009, čj. 31 Ca 178/2008 - 20, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství v Hradci Králové rozhodnutím ze dne 9.7.2008, čj. 6734/08-1300-603479, zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Moravské Třebové (správce daně) ze dne 8.10.2007, čj. 35614/07/265970/4445, čj. 35619/07/265970/4445, čj. 35620/07/265970/4445, čj. 35621/07/265970/4445, kterými mu byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen, červen, červenec a srpen 2005 v celkové výši 153 323 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Vytkl mu, že žalovaný rozhodoval v rozporu s § 31 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), neboť rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ve věci bylo sporné, zda bylo

kupující osobě (fyzické osobě – podnikateli) H. M. řádně přiděleno daňové číslo k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) pro intrakomunitární účely a zda jsou či nejsou zdanitelná plnění osvobozena od daně z přidané hodnoty podle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Bylo třeba posoudit, zda byl odběratel zboží osobou registrovanou v kterémkoliv státě Evropské unie k dani ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Po podání odvolání bylo žalobci doručeno potvrzení Finančního úřadu v Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008, dle kterého byl kupující v období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 veden pod identifikačním číslem DE814526112B k dani z přidané hodnoty (dále též „DIČ“ nebo „VAT ID“). Žalovaný ovšem tento důkazní prostředek posoudil jako neprokazující žalobcovo tvrzení. Žalobce má za to, že žalovanému nic nebránilo zajistit další důkazní prostředky pro odstranění nastalých rozporů. Nesdílí přitom názor žalovaného, že formulář SCAC 2004 je důkazem vyšší právní síly. Dle § 2 odst. 7 daňového řádu má žalovaný povinnost přihlídnout ke všem důkazům a vypořádat se s nimi.

Krajský soud rozhodnutím ze dne 31. 8. 2009, čj. 31 Ca 178/2008 - 20, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že důkazní břemeno stíhá daňový subjekt. Dokazování v daňovém řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Jestliže tak neučiní, nelze s odkazem na § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to správce daně, kdo byl tyto skutečnosti za daňový subjekt povinen prokazovat a neučinil-li tak, dospět k závěru, že rozhodnutí daňového orgánu nebylo vydáno na základě úplných skutkových zjištění. Žalobcem předložené listiny nepotvrzují, že by H. M. bylo přiděleno daňové identifikační číslo pro intrakomunitární účely. Naopak, odpověď příslušného orgánu Spolkové republiky Německo ze dne 7. 8. 2007 ve formuláři SCAC 2004 přidělení takového čísla jednoznačně vylučuje. Vypovídací a důkazní hodnota tohoto formuláře je nepochybně vyšší, než obsah žalobcem předložených potvrzení, z nichž navíc je u jednoho uvedeno, že slouží pro řízení o vrácení daně z přidané hodnoty, které je upraveno v § 82 zákona o DPH a nikoliv pro osvobození od daně ve smyslu § 64 odst. 1 předmětného zákona. Krajský soud se proto přiklonil k závěrům žalovaného, že žalobce nepředložil důkaz o tom, že jeho obchodnímu partnerovi bylo v rozhodném období přiděleno identifikační číslo k dani z přidané hodnoty pro intrakomunitární dodání. Žalobce požadoval zajištění dalších podkladů pro odstranění pochybností, sám však žádné konkrétní důkazy nepředložil ani jejich obstarání nebo provedení nenavrl. Tvrdil rovněž, že žalovaný svým postupem porušil § 31 odst. 7 daňového řádu. Dané ustanovení však řeší podmínky, za kterých lze základ daně a daň sjednat dohodou, a proto je daný odkaz nepatřičný. Krajský soud dále konstatoval, že pokud žalobce osvobodil danou transakci od daně z přidané hodnoty, byl povinen dokázat, že pro takový postup byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 64 zákona o DPH. Žalobcem předložená potvrzení jednoznačně nepotvrdila, že obchodní partner zákonem požadované podmínky splňoval. Soud proto uzavřel, že se žalobci nepodařilo zpochybnit zjištění správce daně vyplývající z předmětné zprávy příslušného daňového úřadu Spolkové republiky Německo.

Zamítavý rozsudek krajského soudu žalobce (stěžovatel) napadl kasační stížností, v níž stížní důvody výslovně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že se mu nepodařilo zpochybnit zjištění správce daně vyplývající ze zprávy

německého daňového úřadu ze dne 7. 8. 2007 obsažené ve formuláři SCAC 2004 a že tak neunesl své důkazní břemeno. Stěžovatel měl k dispozici informace od kupujícího, že měl přiděleno daňové identifikační číslo. Proto si i v součinnosti s kupujícím obstaral potvrzení Finančního úřadu v Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008, podle kterého byl pan M. veden u tohoto úřadu v období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 pod identifikačním číslem DE814526112B. Stěžovatel má za to, že tímto dokumentem prokázal, že jeho smluvní partner disponoval daňovým identifikačním číslem pro intrakomunitární účely. Jeho možnosti ověřit intrakomunitární DIČ podnikatele z jiné země Evropské unie jsou nepoměrně menší, než možnosti správce daně. Místo toho, aby odvolací orgán tyto nové skutečnosti ověřil na německé straně, v čemž mu vůbec nic nebránilo, zpochybnil bez dalšího DIČ uvedené ve zprávě německého finančního úřadu proto, že jeho skladba je nesprávná, neboť má na konci písmeno a jeho struktura není shodná se strukturou německého VAT ID. Dle neformálního zjištění stěžovatele písmeno B na konci intrakomunitárního DIČ slouží pouze k označení, že DIČ pro intrakomunitární účely již ke dni podání zprávy neplatí (z něm. slova *beendet* – zakončen, ukončen). Tyto skutečnosti si však měl ověřit přímo žalovaný a neměl bez dalšího označit uvedené DIČ jako nevěrohodné. Stěžovatel uzavřel, že postup žalovaného v daňovém řízení byl v rozporu s § 31 odst. 2 daňového řádu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Setrval proto na správnosti svých závěrů.

Stěžovatel svým podáním ze dne 8. 2. 2010 doplnil kasační stížnost o fotokopii stanoviska správce daně ze dne 15. 12. 2009, čj. 39442/09/265930605186, které bylo vydáno v jiné věci stěžovatele, nicméně jej lze dle jeho názoru užít i v nyní souzené věci, neboť osvědčuje, že H. M. byl osobou registrovanou v dani v jiném členském státě Evropské unie.

Žalovaný ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti uvedl, že předmětné stanovisko ze dne 15. 12. 2009, které se vztahuje ke zdaňovacímu období únor a březen 2005, vydal správce daně na základě odpovědi ze Spolkové republiky Německo prostřednictvím formuláře SCAC 2004 o poskytnutí informací o daňovém subjektu H. M. Správce daně požádal nejenom o informace vztahující se ke zdaňovacím obdobím únor a březen 2005, ale rovněž i ke zdaňovacím obdobím květen až srpen 2005. Z došlé odpovědi vyplynulo, že výrobky, které jsou předmětem posuzovaného plnění, byly dodány subjektu H. M., který byl v rozhodných zdaňovacích obdobích osobou registrovanou k dani v jiném členském státě Evropské unie. Z uvedeného vyplývá, že se v případě předmětných plnění jednalo o plnění osvobozená od daně s nárokem na odpočet daně ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný podotkl, že odpověď požádaného německého orgánu, doručená správci daně dne 11. 11. 2009, je v naprostém rozporu s odpovědí doručenou správci daně dne 7. 8. 2007, na základě které bylo v této věci postupováno. Žalovaný má za to, že v daném případě je třeba respektovat odpověď doručenou dne 11. 11. 2009, a proto se zřetelem na tyto nové skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby žalobci nebyly přiznány náklady soudního řízení jak před krajským soudem, tak před Nejvyšším

správním soudem, neboť jak žalovaný, tak i správce daně postupovali zcela v souladu s oznámením ze dne 7. 8. 2007 a ke změně ve věci došlo až na základě oznámení ze dne 11. 11. 2009.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti byla nastolena jediná otázka, a sice zda bylo v řízení náležitě prokázáno, že stěžovatel uskutečnil zdanitelná plnění s osobou registrovanou k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě Evropské unie, tedy že H. M. bylo přiděleno daňové identifikační číslo pro účely intrakomunitárního dodání.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve zrekapitulovat obsah dokumentů, které byly k dispozici při prokazování (ne)registrace odběratele zboží H. M. k dani z přidané hodnoty pro intrakomunitární účely. Stěžovatel v průběhu řízení před správcem daně prvního stupně a následně i před žalovaným předkládal různé dokumenty (v německém jazyce a zpravidla opatřené neúředním překladem), které se vztahovaly k daňovému subjektu H. M. a obchodní společnosti GFM-Gastro-Food-Medigas-GmbH Ltd. Ve vztahu k prvně uvedenému předložil fotokopii písemnosti vystavené Spolkovým centrálním úřadem pro daně (pozn. NSS – Bundeszentralamt für Steuern, překládáno rovněž jako Spolkový centrální daňový úřad nebo Spolková centrála pro daně) ze dne 1. 9. 2006, dle které bylo tomuto subjektu s účinností od 8. 11. 2005 přiděleno VAT ID: DE814526112. Dále je v tomto sdělení uvedeno, že potvrzení, resp. oprava platnosti tohoto čísla na období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 již není možná. Stěžovatel rovněž předložil potvrzení Finančního úřadu v Quedlinburgu ze dne 5. 9. 2006 o tom, že H. M. byl zapsán jako poplatník daně z přidané hodnoty od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 pod daňovým číslem 117/251/01726.

Poté, co správce daně daňovému subjektu sdělil, že předmětné písemnosti nelze uznat jako důkazní prostředek, stěžovatel správci daně předložil sdělení Spolkového centrálního úřadu pro daně ze dne 26. 9. 2006, že H. M. bylo v období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 přiděleno VAT ID: DE814526112.

Správce daně následně prostřednictvím formuláře SCAC 2004 požádal Spolkovou republiku Německo o poskytnutí informací o odběrateli zboží. Z odpovědi vyplynulo, že k datu, kdy se uskutečnila předmětná dodání zboží, neexistovalo v souvislosti s podnikem pana M. žádné platné DIČ pro účely intrakomunitárního dodání. V období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 podnikal dle vyjádření německého dožádaného orgánu jako samostatný podnikatel, přičemž pro toto podnikání užíval neoprávněně DIČ: DE813723034.

Stěžovatel doplnil své odvolání proti dodatečným platebním výměrům o doklad vystavený Finančním úřadem v Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008 o zapsání poplatníka daně (podnikatele) H. M. pod daňovým identifikačním číslem 117/251/01726 a dále o potvrzení

téhož správce daně z téhož dne, že tento poplatník byl v období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005 veden pod identifikačním číslem k dani z přidané hodnoty DE814526112B.

Lze tak shrnout, že žalovaný měl při svém rozhodování o oprávněnosti doměření daně z přidané hodnoty k dispozici dva ne zcela korespondující dokumenty od Spolkového centrálního úřadu pro daně vztahující se k existenci a době přidělení DIČ: VAT DE814526112, přičemž třeba poznamenat, že se správce daně ve zprávě o daňové kontrole či stanovisku ze dne 17. 9. 2007 (č. l. 89 správního spisu) ani posléze žalovaný ve svém rozhodnutí nezabývali obsahem, potažmo překladem ve smyslu § 3 odst. 1 daňového řádu, stěžovatelem neúředně přeložené věty z písemnosti ze dne 1. 9. 2006, že „*potvrzení, resp. oprava platnosti daňového identifikačního čísla k DPH DE814526112 na období 16. 6. 2004 až 1. 9. 2005 již tedy není možná, protože prvotní zadání proběhlo dne 8. 11. 2005.*“ Přitom na základě této věty správce daně svým stanoviskem ze dne 15. 9. 2006 neosvědčil danou listinu a v ní uvedenou informaci za důkaz. Nutno rovněž podotknout, že správci daně obou stupňů následně ve svých dokumentech uváděli, že v předmětné písemnosti je uvedeno toliko, že není možná „oprava“, nikoliv též „potvrzení“ platnosti. Ten samý úřad v písemnosti ze dne 26. 9. 2006 sdělil, že H. M. bylo v předmětném období přiděleno VAT ID DE814526112. Žalovaný dále disponoval dalším, podstatně novějším dokladem, tentokrát vystaveným Finančním úřadem v Quedlinburgu stvrzujícím, že odběratel zboží byl v předmětné době veden u tohoto úřadu pod identifikačním číslem k dani z přidané hodnoty DE814526112B. Toto číslo zmiňuje i rozsudek krajského soudu na straně 7. Na druhou stranu si žalovaný opatřil formulář SCAC 2004, v němž je uvedeno, že k datu, kdy se uskutečnila předmětná dodání, neexistovalo v souvislosti s podnikem pana M. žádné platné DIČ. Nejvyšší správní soud však poznamenává, že z tohoto tvrzení nelze nade vší pochybnost seznat, zda se německý dožádaný orgán vyjadřoval k panu M. i jako k fyzické osobě – podnikateli, nebo pouze k podnikům, ve kterých by zastával pozici společníka, člena statutárního orgánu apod., neboť se dožádaný orgán v tomto dokumentu vyjadřoval zejména k době existence společnosti GFM-Gastro-Food-Medigas-GmbH Ltd. V této společnosti odběratel zboží vykonával funkci ředitele a společníka a rovněž k době přidělení a trvání platnosti daňového identifikačního čísla této společnosti (z obchodního rejstříku byla vymazána dne 16. 6. 2004 a měla přiděleno DIČ DE813723034 až do 1. 4. 2005. Dle tvrzení dožádaného orgánu H. M. používal toto číslo i nadále, a to nezákonně). Formulář SCAC 2004 uvádí, že *v souvislosti s podnikem* pana M. k datu, kdy se uskutečnila zdanitelná plnění, neexistovalo žádné DIČ. Není však bezpečně zřejmé, zda se tím míní společnosti, ve kterých působil, nebo též jeho činnost jako podnikající fyzické osoby. O daňovém identifikačním čísle ve tvaru DE814526112 nebo DE814526112B se formulář SCAC 2004 nezmiňuje.

Ustanovení § 64 zákona o dani z přidané hodnoty vymezuje podmínky, za kterých je osvobozeno od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet daně dodání zboží do jiného členského státu. Odstavec 1 tohoto ustanovení určuje, že pro osvobození od DPH je třeba dodání zboží osobě registrované k dani v jiném členském státě a současně je pro tohoto odběratele porizení zboží předmětem daně z přidané hodnoty. Odběratel zboží má následně povinnost dodání zboží zdanit. Podle § 4 odst. 1 písm. u) zákona o dani z přidané hodnoty je osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, tj. v jiném nežli Česká republika, taková osoba, které bylo přiděleno daňové identifikační číslo pro účely daně z přidané hodnoty v rámci obchodování mezi členskými státy.

Dodání zboží osobě registrované k dani v jiném členském státě je objektivně zjiitelnou skutečností. Přidělení DIČ pro intrakomunitární dodání je třeba postavit najisto. Ke zjednodušení ověřování, zda je odběratel zboží povinen odvést ve členském státě, kam bylo zboží dodáno, daň z přidané hodnoty, tj. zda má být dodání zboží osvobozeno od daně z přidané hodnoty ve smyslu § 64 zákona o dani z přidané hodnoty, byla na základě čl. 27 nařízení Rady ze dne 7. 10. 2003, č. 1798/2003/ES, o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty, zřízena veřejně přístupná elektronická databáze VIES (VAT Information Exchange System). Tato databáze umožňuje ověřit platnost daňového identifikačního čísla obchodního partnera, pod nímž je registrován k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě Evropské unie. Tyto skutečnosti je možné dále ověřit prostřednictvím strukturovaného a standardizovaného formuláře SCAC 2004 coby nástroje správní spolupráce v oblasti daně z přidané hodnoty, a to na základě čl. 5 téhož nařízení Rady. Ověřování informací v systému VIES není tedy jediným možným a nezpochybnitelným důkazním prostředkem, jakým zjistit, zda je odběratel zboží osobou registrovanou k dani v jiném členském státě. Jestliže odběratel daného zboží či služby není uveden v databázi VIES, ještě to nutně nemusí znamenat, že není osobou registrovanou k dani v jiném členském státě. S touto skutečností počítá i formulář SCAC 2004, ve kterém je možné pod bodem B2-2 ověřit, zda je osoba registrována k dani, přestože její DIČ není uvedeno v databázi VIES. Rovněž nelze dovodit, že informace získané dožádáním prostřednictvím formuláře SCAC 2004 mají povahu nezvratného důkazu, automaticky vylučujícího protichůdné informace obsažené v jiných dokumentech vydaných rovněž státními orgány, tím spíše, pokud byly takové dokumenty k dispozici.

Existenci registrace odběratele zboží k dani, tedy přidělení daňového identifikačního čísla pro intrakomunitární obchody, je třeba pro účely osvobození daně s nárokem na odpočet doložit jakýmkoliv způsobem, kterým bude tato skutečnost postavena najisto. Zákon o dani z přidané hodnoty nestanovuje výlučný způsob, kterým je třeba prokázat existenci daňového identifikačního čísla pro účely daně z přidané hodnoty v rámci obchodování mezi členskými státy. Proto je prokázání registrace k dani možno osvědčit různými druhy důkazních prostředků, jež jsou demonstrativním výčtem uvedeny v § 31 odst. 4 věty třetí zákona o správě daní a poplatků a které byly získány postupem dle věty první téhož ustanovení. Důkazní břemeno v tomto směru stíhá daňový subjekt, nicméně nelze odhlédnout od § 31 odst. 2 daňového řádu, dle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

V posuzovaném případě stěžovatel prokazoval existenci DIČ svého obchodního partnera několika doklady, naposledy potvrzením Finančního úřadu v Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008. Nehodlal-li žalovaný správce daně tento důkazní návrh osvědčit za důkaz nebo mu nepřiznat relevantní důkazní hodnotu, musel tak učinit za splnění požadavků, které daňový řád klade na proces dokazování, které jsou obsaženy zejména v § 2 odst. 3 a § 31 daňového řádu. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by správce daně, potažmo následně soud, měl při svém rozhodování na výběr, které z důkazů provede a které nikoli a o které z provedených důkazů opře své skutkové závěry a které prohlásí za nerelevantní či nadbytečné. Nelze totiž připustit, aby posuzující orgán připustil pouze

takové důkazy, které svědčí jen ve prospěch či jen v neprospěch daňového subjektu. Důkazní návrh nelze odmítnout jen proto, že je v rozporu s jiným – dříve - získaným důkazem.

Závěry krajského soud stran prokázání existence DIČ přiděleného H. M. pro intrakomunitární plnění shora uvedeným požadavkům neodpovídají. Krajský soud přisoudil vyšší vypovídací a důkazní hodnotu formuláři SCAC 2004 oproti daňovým subjektem předkládaným potvrzením, zejména pak potvrzení z Finančního úřadu z Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008. Je sice pravdou, že daňový subjekt předkládal v průběhu správního řízení doklady nesouvisející s DIČ pro intrakomunitární dodání, to však nic nemění na tom, že v rámci odvolacího řízení předložil doklad vystavený státním orgánem - Finančním úřadem v Quedlinburgu - ze dne 11. 2. 2008, v němž je potvrzeno, že H. M. byl v období od 16. 6. 2004 do 1. 9. 2005, tedy i v době uskutečnění předmětných sporných plnění, veden pod identifikačním číslem k dani z přidané hodnoty DE814526112B.

Krajský soud se při posuzování této listiny nikterak nevyjadřoval k formě daňového identifikačního čísla ani k věrohodnosti, průkaznosti či pravosti listiny samé. Krajský soud se musel vypořádat s otázkou, proč přisuzuje nižší důkazní hodnotu stěžovatelem předloženému důkazu, potvrzujícímu jeho tvrzení ohledně registrace k dani pro účely intrakomunitárního dodání než informaci získané z formuláře SCAC 2004. Svůj závěr výslovně opřel pouze o to, že u jednom ze stěžovatelem předložených dokumentů je uvedeno, že slouží výhradně jako doklad o zapsání poplatníka (podnikatele) k předložení v řízení o vrácení daně z přidané hodnoty v jiných státech. Nejvyšší správní soud nespatřuje souvislost mezi „pokynem“ na dokladu vztahujícímu se k daňovému identifikačnímu číslu 117/251/01726 a potvrzením o přidělení identifikačního čísla k dani z přidané hodnoty DE814626112B, které v sobě tyto údaje neobsahovalo. Skutečnost, že stěžovatel předložil doklad vztahující se k vnitrostátnímu daňovému identifikačnímu číslu či jiné nerelevantní podklady, nemohla založit závěr, že doklad od německého správce potvrzující přidělení DIČ DE814526112B, má nižší důkazní hodnotu. Hodlal-li krajský soud dát žalovanému za pravdu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno stran prokázání registrace H. M., musel nepochybným způsobem vyloučit relevanci stěžovatelem předložených dokladů. Krajský soud tak učinil v podstatě jen na základě toho, že tu existuje důkaz prokazující opak, a sice formulář SCAC 2004, kterému přisoudil povahu nezvratného důkazu.

Rozhodnutí krajského soudu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud nad rámec řečeného doplňuje, že takovou důkazní sílu přisoudil formuláři i sám žalovaný, který informace obsažené v potvrzení Finančního úřadu v Quedlinburgu ze dne 11. 2. 2008 odmítl s tím, že v něm uvedené DIČ neodpovídá struktuře identifikačních čísel přidělovaných Spolkovou republikou Německo pro intrakomunitární plnění, přičemž doplnil, že i kdyby došlo pouze k přepisu, bylo by stejně toto potvrzení v rozporu s informacemi získanými pomocí SCAC 2004.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, o proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v novém řízení, vázán právními názory Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), znovu přezkoumá žalobou napadené

rozhodnutí žalovaného a znovu posoudí všechny důkazní prostředky, které jsou k dispozici. V novém rozhodnutí také rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu